Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 13 november 2014*

”Överklagande — Ledamot av Europaparlamentet — Ersättning för kostnader vid utövande av mandatet som parlamentsledamot — Återbetalning av felaktigt utbetalda belopp — Återkrav — Preskription — Skälig tid”

I mål C-447/13 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 2 augusti 2013,

Riccardo Nencini, Barberino di Mugello (Italien), företrädd av M. Chiti, avvocato,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Europaparlamentet, företrätt av S. Seyr och N. Lorenz, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden R. Silva de Lapuerta, samt domarna K. Lenaerts, domstolens vice-ordförande och tillfördordnad domare på andra avdelningen, J.-C. Bonichot (referent), A. Arabadjiev och J.L. da Cruz Vilaça,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitiesekreterare: handläggaren M. Aleksejev,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 3 april 2014,

och efter att den 19 juni 2014 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

* Rättegångsspråk: italienska.

Dom

1 Riccardo Nencini har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som Europeiska unionens tribunal meddelade i de förenade målen Nencini/parlamentet (T-431/10 och T-560/10, EU:T:2013:290) (nedan kallad den överklagade domen). Riccardo Nencini har yrkat att domen ska upphävas i den del tribunalen, i mål T-560/10, ogillade hans yrkanden om i första hand ogiltigförklaring av det beslut som fattats av Europaparlamentets generalsekreterare den 7 oktober 2010, att han, som tidigare var ledamot av Europaparlamentet, skulle återbetala vissa belopp som felaktigt utbetalats till honom i ersättning för resekostnader och kostnader för assistentstöd till ledamöter, samt debetnota nr 315653 av den 13 oktober 2010 utfärdad av generaldirektören för parlamentets generaldirektorat för finanser, jämte varje annan därmed förbunden eller föregående handling, och i andra hand återförvisning av ärendet till parlamentets generalsekreterare för skälig omprövning av storleken på återkravet. Han har även yrkat att den överklagade domen ska upphävas i den del han förpliktades att ersätta samtliga rättegångskostnader i mål T-560/10 och bära delar av rättegångskostnaderna i mål T-431/10.

Bakgrund

2 Bakgrunden till tvisten återges i punkterna 1–8 i den överklagade domen och kan sammanfattas enligt följande.

3 Riccardo Nencini (nedan kallad klaganden) var ledamot av Europaparlamentet under mandatperioden åren 1994–1999.

4 Efter en utredning företagen av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf), inledde parlamentet ett granskningsförfarande mot, bland andra, klaganden vad gäller ersättning för kostnader för assistentstöd till ledamöter och resekostnader.

5 Den 16 juli 2010 antog parlamentets generalsekreterare beslut nr 311847 i vilket klaganden krävdes på vissa belopp som felaktigt utbetalats till honom i ersättning för resekostnader och kostnader för assistentstöd till ledamöter (nedan kallat generalsekreterarens första beslut).

6 I generalsekreterarens första beslut, som var avfattat på engelska, fastställdes att klaganden under sin mandatperiod felaktigt uppburit ett belopp på totalt 455 903,04 euro (varav 46 550,88 euro i ersättning för resekostnader och 409 352,16 i ersättning för kostnader för assistentstöd till ledamöter) (nedan kallat det omtvistade beloppet), enligt bestämmelserna för kostnadsersättning och andra ersättningar till Europaparlamentets ledamöter. Klaganden delgavs en debetnota med nr 312331 utfärdad av generaldirektören för parlamentets generaldirektorat för finanser den 4 augusti 2010 (nedan kallad den första debetnotan), angående återkravet av det omtvistade beloppet.

7 Den 7 oktober 2010 antog parlamentets generalsekreterare ett beslut avfattat på italienska, vilket ersatte generalsekreterarens första beslut (nedan kallat generalsekreterarens andra beslut), åtföljt av en debetnota med nr 315653 av samma dag från generaldirektören för parlamentets generaldirektorat för finanser, vilken ersatte den första debetnotan avseende det omtvistade beloppet (nedan kallad den andra debetnotan). Klaganden delgavs dessa två handlingar den 13 oktober 2010.

Förfarandet i tribunalen och den överklagade domen

8 Klaganden väckte, genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 24 september 2010, talan om ogiltigförklaring av generalsekreterarens första beslut och den första debetnotan, jämte varje annan därmed förbunden eller föregående handling (mål T-431/10).

9 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 10 december 2010 väckte klaganden, i mål T-560/10, talan mot generalsekreterarens andra beslut och den andra debetnotan samt mot generalsekreterarens första beslut och den första debetnotan, jämte varje annan därmed förbunden eller föregående handling.

10 Klagandens parallellt ingivna ansökningar om interimistiska åtgärder avslogs genom beslut av tribunalens ordförande i målen Nencini/parlamentet (T-431/10 R, EU:T:2010:441) och Nencini/parlamentet (T-560/10 R, EU:T:2011:40).

11 Målen T-431/10 och T-560/10 förenades vad gäller det skriftliga förfarandet, det muntliga förfarandet och domen.

12 Vid förhandlingen den 18 april 2012 upplyste klaganden tribunalen om att han återkallat sin talan i mål T-431/10.

13 Tribunalen noterade i den överklagade domen att klaganden hade återkallat sin talan i mål T-431/10 och avskrev det målet.

14 I mål T-560/10 fann tribunalen att klagandens yrkande om ogiltigförklaring av ”varje annan med [generalsekreterarens andra beslut] förbunden eller föregående handling” avsåg handlingar av rent förberedande art. Yrkandet kunde därför inte tas upp till sakprövning.

15 Vidare fann tribunalen att klagandens yrkande om ogiltigförklaring av den andra debetnotan, som var riktat mot en handling som utgjorde en ren bekräftelse av generalsekreterarens andra beslut, inte heller det kunde tas upp till sakprövning.

16 Tribunalen ogillade klagandens yrkanden om ogiltigförklaring av generalsekreterarens andra beslut.

17 Genom den överklagade domen förpliktade tribunalen klaganden att ersätta rättegångskostnaderna i mål T-560/10, inbegripet kostnaderna för det interimistiska förfarandet samt förpliktade vardera parten att bära sina rättegångskostnader i mål T-431/10, inbegripet kostnaderna för det interimistiska förfarandet.

Överklagandet

18 Klaganden har yrkat att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen i den del hans yrkanden om ogiltigförklaring av generalsekreterarens andra beslut ogillas,

— i andra hand, återförvisa ärendet till parlamentets generalsekreterare för skälig omprövning av storleken på återkravet, och

— förplikta parlamentet att ersätta rättegångskostnaderna i målen T-431/10 och T-560/10 vid tribunalen, samt rättegångskostnaderna i domstolen.

19 Parlamentet har yrkat att överklagandet ska ogillas och att klaganden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av överklagandet

20 Klaganden har anfört fem grunder till stöd för sitt överklagande. De fyra första grunderna avser skälen till varför tribunalen underkände de argument som klaganden anfört till stöd för yrkandet om ogiltigförklaring av generalsekreterarens andra beslut. Klagandens femte grund avser tribunalens beslut att förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna i både mål T-431/10 och mål T-560/10.

21 Parlamentet har gjort gällande att dessa grunder inte kan tas upp till sakprövning alternativt att talan inte kan vinna bifall såvitt avser dessa grunder.

Yrkandet i överklagandet om att parlamentet ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i mål T-431/10

22 Domstolen erinrar om att det framgår av artikel 58 andra stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol att ett överklagande inte endast får avse rättegångskostnadernas storlek och fördelning.

23 Det ska i förevarande fall påpekas att domslutet i den överklagade domen, såvitt avser mål T-431/10, inbegriper punkterna 3 och 4, i vilka det slås fast att målet avskrivs och att vardera parten ska bära sina rättegångskostnader i nämnda mål.

24 Klaganden har i samband med förevarande överklagande emellertid endast bestritt de domskäl i den överklagade domen som hänför sig till punkt 4 i domslutet, avseende rättegångskostnaderna.

25 Det framgår av den ovannämnda bestämmelsen i domstolens stadga att domstolen saknar behörighet att pröva fördelningen av rättegångskostnaderna (se, bland annat, beslut Eurostrategies/kommissionen, C-122/07 P, EU:C:2007:743, punkt 24).

26 Yrkandet i överklagandet om att parlamentet ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i mål T-431/10 ska följaktligen avvisas.

Yrkandena i målet om överklagande avseende mål T-560/10

Parternas argument

27 Klaganden, som i första instans utan framgång gjorde gällande att den fordran som riktats mot honom var preskriberad, har genom sin första grund för överklagandet gjort gällande att tribunalen åsidosatte de preskriptionsregler som var tillämpliga i förevarande fall. Tribunalen gjorde nämligen, vid sin bedömning av när preskriptionstiden började löpa, för det första en felaktig tolkning av artikel 73a i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 av den 25 juni 2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget (EGT L 248, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG, Euratom) nr 1995/2006 av den 13 december 2006 (EUT L 390, s. 1) (nedan kallad budgetförordningen), och av artikel 85b i kommissionens förordning (EG, Euratom) nr 2342/2002 av den 23 december 2002 om genomförandebestämmelser för rådets förordning nr 1605/2002 (EGT L 357, s. 1), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG, Euratom) nr 478/2007 av den 23 april 2007 (EUT L 111, s. 13) (nedan kallad genomförandeförordningen).

28 För att inte rättssäkerhetsprincipen och principen om ett effektivt skydd ska åsidosättas, är enligt klaganden den femåriga preskriptionstiden i den överordnade bestämmelsen, det vill säga artikel 73a i budgetförordningen, vilken gäller den period under vilken fordran ska fastställas, av en annan art än den preskriptionstid som föreskrivs i artikel 85b i genomförandeförordningen, vilken enbart gäller den period under vilken förfarandet för indrivning av en fordran måste inledas. Dessa två tidsfrister börjar således, i motsats till tribunalens slutsats, inte löpa samtidigt.

29 För det fall denna tolkning inte skulle godtas, har klaganden för det andra framställt en invändning om att de två förordningarna är ogiltiga i den mån de inte iakttar vare sig allmänna preskriptionsregler, rättssäkerhetsprincipen och principen om ett effektivt skydd eller gäldenärens rätt till försvar. För det tredje kritiseras tribunalen för att ha prövat det argument som klaganden åberopat till stöd för grunden avseende åsidosättandet av preskriptionsreglerna – som byggde på att parlamentet inte hade fastställt hans fordran inom skälig tid – såsom ett självständigt argument.

30 Parlamentet har hävdat att denna grund inte kan tas upp till sakprövning dels för att klaganden har anfört samma argument som anfördes i första instans, det vill säga att det föreligger två preskriptionstider, dels för att ogiltighetsinvändningen framställts för första gången i samband med förevarande överklagande.

31 Parlamentet har understrukit att nämnda grund i vilket fall som helst ska underkännas, eftersom tribunalen på ett korrekt sätt tillämpat de fullständigt klara reglerna i artikel 73a i budgetförordningen och artikel 85b i genomförandeförordningen, vilka artiklar klaganden själv har åberopat.

Domstolens bedömning

– Upptagande till sakprövning av den första grunden, till den del den avser tolkningen av artikel 73a i budgetförordningen och artikel 85b i genomförandeförordningen

32 Det framgår av artikel 256 FEUF, artikel 58 första stycket i domstolens stadga och artikel 169 i domstolens rättegångsregler att det i ett överklagande klart ska anges på vilka punkter den dom som det yrkas upphävande av ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande. Ett överklagande som inte innehåller något argument som särskilt syftar till att visa att det har skett en felaktig rättstillämpning i den överklagade domen och som endast upprepar eller ordagrant återger grunder och argument som redan har anförts vid tribunalen uppfyller inte detta krav.

33 När en klagande har ifrågasatt tribunalens tolkning eller tillämpning av unionsrätten kan dock de rättsfrågor som prövades av tribunalen på nytt tas upp till diskussion i målet om överklagande. Om klaganden inte på detta sätt kunde utforma sitt överklagande med stöd av grunder och argument som redan åberopats vid tribunalen, skulle nämligen syftet med överklagandeinstitutet delvis gå förlorat.

34 Syftet med den första grunden för överklagandet är just att ifrågasätta det sätt på vilket tribunalen tolkade budgetförordningen och genomförandeförordningen när den underkände den första grunden för talan i första instans. Klaganden har därigenom ifrågasatt tribunalens uttryckliga svar på en rättsfråga i den överklagade domen, vilket kan prövas av domstolen i ett mål om överklagande.

35 Den första grunden för överklagandet kan således tas upp till sakprövning, till den del den avser tribunalens tolkning av artikel 73a i budgetförordningen och artikel 85b i genomförandeförordningen.

– Huruvida överklagandet kan vinna bifall såvitt avser den första grunden, i den mån den avser tribunalens tolkning av artikel 73a i budgetförordningen och artikel 85b i genomförandeförordningen

36 Domstolen erinrar om att det följer av artikel 73a i budgetförordningen att ”[unionens] fordringar på tredje man och tredje mans fordringar på [unionen] skall preskriberas efter fem år; detta skall dock inte påverka tillämpningen av särskilda förordningar eller av rådets beslut om systemet för [Europeiska unionens] egna medel. Det datum som beräkningen av preskriptionstiden skall grunda sig på samt villkoren för att avbryta preskriptionstiden skall fastställas genom

genomförandebestämmelserna”. Vidare framgår det av artikel 85b.1 första stycket i genomförandeförordningen att ”[p]reskriptionstiden för [unionens] fordringar på tredje man skall börja löpa i och med utgången av den tidsfrist som meddelats gäldenären i debetnotan”.

37 Tribunalen fann i den överklagade domen att talan inte kunde vinna bifall på den grunden att det följer av artikel 73a i budgetförordningen att den åtgärd som parlamentet vidtog för att återkräva det omtvistade beloppet var preskriberad vid tidpunkten för generalsekreterarens andra beslut, det vill säga den 7 oktober 2010. Till stöd för denna bedömning slog tribunalen fast, i punkterna 39 och 40 i domen, för det första att, enligt bestämmelserna i såväl denna artikel som i artikel 85b i genomförandeförordningen, hade preskriptionstiden inte börjat löpa förrän i och med utgången av den tidsfrist som meddelats klaganden i den andra debetnotan, det vill säga den 20 januari 2011. Av detta drog tribunalen, i punkt 41 i domen, den slutsatsen att preskriptionstiden inte hade börjat löpa den 7 oktober 2010 och att den således absolut inte hade löpt ut vid nämnda tidpunkt.

38 För det andra slog tribunalen fast, i punkt 43 i den överklagade domen, att klaganden även avsett att kritisera parlamentet för att ha brustit i sina skyldigheter enligt principen om skälig tid, vilken, mot bakgrund av den grundläggande rättssäkerhetsprincipen, hindrar unionens institutioner från att på obestämd tid dröja med att utöva sina befogenheter. Tribunalen påpekade att skyldigheten att handlägga administrativa förfaranden inom skälig tid utgör en allmän unionsrättslig princip som säkerställs av unionsdomstolarna och ingår som ett led i rätten till god förvaltning i artikel 41.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

39 Tribunalen konstaterade att skyldigheten att agera inom skälig tid föreligger så snart anvisningar saknas i de bestämmelser som är tillämpliga och rättssäkerhetsprincipen eller principen om skydd för berättigade förväntningar hindrar unionens institutioner från att agera helt utan tidsgränser. Därefter slog den fast, i punkterna 45 och 46 i den överklagade domen, att det i förevarande fall inte hade preciserats i vare sig budgetförordningen eller genomförandeförordningen inom vilken tid en debetnota ska delges och att det följaktligen ankom på tribunalen att kontrollera huruvida parlamentet hade iakttagit sina skyldigheter enligt principen om skälig tid.

40 I punkterna 47 och 49 i den överklagade domen fann tribunalen att den tid som förflutit från det att klagandens mandatperiod i parlamentet löpte ut år 1999 fram till antagandet av generalsekreterarens andra beslut den 7 oktober 2010 inte helt kunde undgå kritik mot bakgrund av principen om skälig tid. Vidare var de omständigheter som lades klaganden till last hänförliga till räkenskapshandlingar som parlamentet redan förfogade över och parlamentet borde för övrigt ha blivit uppmärksammat på risken för felaktigheter genom klagandens skrivelse av den 13 juli 1999 med begäran om ett förtydligande av villkoren för ersättning av kostnaderna för assistentstöd till ledamöter.

41 Tribunalen slog i punkt 50 i den överklagade domen fast att det granskningsförfarande som parlamentet inlett hade kunnat inledas tidigare och att generalsekreterarens andra beslut även det hade kunnat fattas tidigare. Parlamentet ansågs därför ha brustit i sin skyldighet att iaktta principen om skälig tid.

42 Tribunalen fann emellertid att talan inte kunde vinna bifall på den grunden att principen om skälig tid hade åsidosatts, då detta inte kunde föranleda en ogiltigförklaring av ett beslut annat än om åsidosättandet påverkat mottagarens möjlighet att utöva sin rätt till försvar. I punkt 52 i den överklagade domen slog tribunalen fast att klaganden inte hade gjort gällande att hans rätt till försvar skulle ha kränkts till följd av att principen om skälig tid hade åsidosatts.

43 Det ska i det avseendet påpekas att artikel 73a i budgetförordningen innehåller en allmän regel om en femårig preskriptionstid för unionens fordringar, i vilken det anges att det datum som beräkningen av preskriptionstiden ska grunda sig på samt villkoren för att avbryta preskriptionstiden ska fastställas genom genomförandebestämmelserna, vilka, enligt artikel 183 i denna förordning, Europeiska kommissionen ska anta.

44 Det framgår av dessa bestämmelser för det första att artikel 73a i budgetförordningen inte i sig, utan dess genomförandebestämmelser, kan åberopas i syfte att fastställa att en fordran från unionen är preskriberad.

45 Genom att införa en sådan allmän regel om en femårig preskriptionstid har unionslagstiftaren dessutom ansett att den tidrymden räcker för att skydda gäldenärens intressen mot bakgrund av rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar, och för att göra det möjligt för unionens organ att få felaktigt utbetalda belopp återbetalade. Såsom generaladvokaten har anfört i punkt 50 i sitt förslag till avgörande infördes artikel 73a i budgetförordningen för att tidsbegränsa möjligheten att inkassera unionens fordringar på tredjeman i syfte att tillgodose principen om sund ekonomisk förvaltning. Genomförandebestämmelserna för den regel som i och med detta har införts i artikel 73a måste antas i förenlighet med dessa syften.

46 Artikel 85b i genomförandeförordningen fastställer i det avseendet att preskriptionstiden börjar löpa i och med utgången av den tidsfrist som meddelats gäldenären i debetnotan, det vill säga i den handling genom vilken gäldenären underrättas om utanordnarens fastställande av en fordran, för vilken en sista betalningsdag har fastställts i enlighet med artikel 78 i genomförandeförordningen.

47 Såsom tribunalen påpekade i punkt 45 i den överklagade domen ska det emellertid konstateras att det varken i budgetförordningen eller i genomförandeförordningen anges en tidsfrist inom vilken en debetnota ska delges räknad från den dag då den aktuella fordran uppstod.

48 Såsom anges i punkt 44 i den överklagade domen ställer dock rättssäkerhetsprincipen, när anvisningar saknas i tillämpliga bestämmelser, krav på den berörda institutionen att delge en debetnota inom skälig tid. Utanordnaren, på vilken det ankommer att i en debetnota fastställa en sista betalningsdag, vilken enligt ordalydelsen i artikel 85b i genomförandeförordningen är den dag då preskriptionstiden börjar löpa, skulle annars fritt kunna fastställa vilken dag preskriptionstiden ska börja löpa, utan koppling till dagen för fordrans uppkomst, vilket uppenbart strider mot rättssäkerhetsprincipen och syftet med artikel 73a i budgetförordningen.

49 Mot bakgrund av artikel 73a i budgetförordningen måste det i det avseendet godtas att fristen inom vilken en debetnota delges ska antas vara oskälig när delgivningen sker efter utgången av en period på fem år räknad från den tidpunkt då institutionen normalt sett hade kunnat göra gällande sin fordran. En sådan presumtion kan inte brytas annat än om institutionen i fråga bevisar att, institutionens skyndsamhet till trots, det fördröjda agerandet beror på gäldenären, som kan ha förhalat förfarandet eller agerat bedrägligt. I avsaknad av sådan bevisning måste det konstateras att institutionen har brustit i sin skyldighet att iaktta principen om skälig tid.

50 Såsom tribunalen slog fast i punkterna 46–50 i den överklagade domen antog och delgav inte parlamentet klaganden generalsekreterarens andra beslut och den andra debetnotan förrän i oktober 2010, trots att klagandens mandatperiod i parlamentet löpte ut år 1999, och detta trots att parlamentet fick kännedom om de aktuella förhållandena den 18 mars 2005 då Olaf överlämnade sin slutrapport till parlamentet och trots att det, före detta datum, förfogade över räkenskapshandlingar som var hänförliga till dessa förhållanden. I avsaknad av bevis på att den berördes beteende vad av sådan art att det kunde förklara denna tidsutdräkt, gjorde tribunalen den korrekta bedömningen att parlamentet i förevarande fall hade brustit i sin skyldighet att iaktta principen om skälig tid.

51 Tribunalen gjorde en felaktig bedömning av vad ett åsidosättande av principen om skälig tid får för konsekvenser när unionslagstiftaren har infört en allmän regel som föreskriver en skyldighet för unionens institutioner att agera inom en viss tid, genom att, i punkterna 51 och 52 i den överklagade domen, slå fast att åsidosättandet av principen om skälig tid inte kunde föranleda en ogiltigförklaring av generalsekreterarens andra beslut av det skälet att klaganden inte hade visat att detta hade påverkat hans möjligheter att utöva sin rätt till försvar.

52 Såsom har angetts ovan i punkt 45 har unionslagstiftaren genom införandet av en allmän regel, enligt vilken – såsom framgår av artikel 73a i budgetförordningen – unionens fordringar på tredjeman preskriberas efter fem år, haft för avsikt att ge unionens gäldenärer en garanti för att de, när den tiden har löpt ut, i princip inte, enligt kraven på rättssäkerhet och skyddet för berättigade förväntningar, ska kunna bli föremål för indrivning av sådana fordringar, som de inte längre behöver bevisa att de inte är betalningsskyldiga för.

53 Det finns alltså anledning att beakta unionslagstiftarens tydligt uttryckta vilja att tidsbegränsa möjligheten för institutionerna att återkräva unionens fordringar på tredjeman vid bedömningen av konsekvenserna av fastställandet av att en av dess institutioner har brustit i sin skyldighet att iaktta principen om skälig tid.

54 Med hänsyn till de genom lagstiftarens vilja underförstått uttryckta kraven på rättssäkerhet och skyddet för berättigade förväntningar, är den rättspraxis som tribunalen hänvisar till i punkt 51 i den överklagade domen – enligt vilken åsidosättandet av principen om skälig tid inte kan föranleda en ogiltigförklaring av den angripna rättsakten såvida inte åsidosättandet innebär en kränkning av rätten till försvar – inte relevant i förevarande fall.

55 Vid sådana förhållanden finner domstolen att eftersom tribunalen i förevarande fall slog fast att parlamentet brustit i sin skyldighet att iaktta principen om skälig tid, kunde den inte, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning, avstå från att ogiltigförklara generalsekreterarens andra beslut av det skälet att klaganden inte hade gjort gällande att hans rätt till försvar kränkts.

56 Härav följer att tribunalen gjorde fel när den inte biföll talan såvitt avsåg klagandens första grund.

57 Mot bakgrund av det ovan anförda finner domstolen att den överklagade domen ska upphävas, i den del den avser mål T-560/10, utan att det är nödvändigt att pröva parternas övriga argument och grunder.

Prövning av klagandens talan i tribunalen

58 Enligt artikel 61 första stycket andra meningen i domstolens stadga kan domstolen, om den upphäver tribunalens avgörande, själv slutligt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande.

59 I förevarande fall finner domstolen att målet rörande klagandens talan om ogiltigförklaring i tribunalen är färdigt för avgörande och att målet ska avgöras slutligt.

60 Talan ska bifallas såvitt avser klagandens första grund, avseende åsidosättande av principen om skälig tid, av de skäl som anges ovan i punkterna 48–50.

61 Generalsekreterarens andra beslut och den andra debetnotan ska således ogiltigförklaras.

Rättegångskostnader

62 När överklagandet avvisas eller ogillas, eller när överklagandet bifalls och domstolen själv slutligt avgör saken, ska domstolen enligt artikel 184.2 i rättegångsreglerna besluta om rättegångskostnaderna.

63 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 däri ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. Domstolen får emellertid enligt samma bestämmelse besluta att en part ska ersätta en del av den andra partens rättegångskostnader, om det framstår som skäligt med hänsyn till omständigheterna i målet.

64 I förevarande fall har klaganden tappat målet om överklagande i den del det rör mål T-431/10. Parlamentet har å sin sida tappat målet om överklagande i den del det rör mål T-560/10. Då vardera parten har yrkat att den andra parten ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna ska parlamentet förpliktas att bära sina rättegångskostnader och ersätta tre fjärdedelar av klagandens rättegångskostnader i förevarande mål om överklagande.

65 Parlamentet ska ersätta rättegångskostnaderna i mål T-560/10 vid tribunalen.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

1) Den dom som Europeiska unionens tribunal meddelade i de förenade målen Nencini/parlamentet (T-431/10 och T-560/10, EU:T:2013:290) upphävs i den del som rör mål T-560/10.

2) Europaparlamentets generalsekreterares beslut av den 7 oktober 2010 om krav på att Riccardo Nencini, tidigare ledamot av Europaparlamentet, ska återbetala vissa belopp som utbetalats till honom i ersättning för resekostnader och kostnader för assistentstöd till ledamöter, samt debetnota nr 315653 av den 13 oktober 2010 utfärdad av generaldirektören för Europaparlamentets generaldirektorat för finanser, ogiltigförklaras.

3) Europaparlamentet ska bära sina rättegångskostnader och ersätta tre fjärdedelar av Riccardo Nencinis kostnader i förevarande mål om överklagande.

4) Europaparlamentet ska ersätta rättegångskostnaderna i mål T-560/10 vid tribunalen.

5) Överklagandet ogillas i övrigt.

Underskrifter